

"Septembermorden" /

Larsson, Leon,

81 A Br.

ARSON, Sem
september morden

Fitt. Lu.
(Br)
o

Sthlm
1904

Kungl. biblioteket

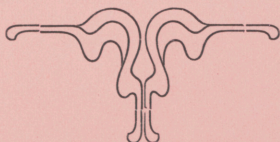

0 0000 000027997

LARSON, Leon

Witt. Sv.
629
0

"SEPTEMBERMORDEN"

MED TILLÄGNAN ÅT
PETERSSON
AF LEON LARSSON

1907.

STENLINDS BOKFÖRLAG

STENLINDS BOKFÖRLAG

STENLINDS BOKFÖRLAG

STOCKHOLM
A.-B. ARBETARNES TRYCKERI
1907.

Septembermorden.

Och folket från fattigkvarteren
det kommer med segerbanéren
i skyar af rykande damm.

Det glimmar från tusende lansar,
och hopen den hoppar och dansar
i skrattande vansinne fram.

En drake med tusende armar
är hopen, som tjuter och larmar,
en drake som krossat sin bur.
Till tusende människors fasa
skall odjuret nu börja rasa
och spränga hvar hindrande mur.

Se mannen med svettiga lemmar,
med muskler likt flätade remmar
och händer som väpnats med spjut.
Hör klockorna dåna och klämta
för skaror som nu skola hämta
sin blodiga hämnartribut.

Och kvinnorna äro ej kvinnor,
nej svultna och vilda tigrinnor
som hungriga längta till blod.
De känna ej kärlek och mildhet,
men endast en blodtörstig vildhet
som gifvit dem vansinnigt mod.

Och lösen för dem är att döda,
att vansinnigt hejdlöst föröda
med sabel och yxa och pik.
Och ingen den dagen skall glömma,
när blodet fick rykande strömma
kring högar af sargade lik.

“Ej misskund, ej blödiga hjärtan!
gå på och stick ned, du kamrat;
det svalkar så godt efter smärtan
att släcka i blodet sitt hat.

“Ni, grändernas rasande kvinnor,
stäm upp eder tjutande sång,
till anfall, ni svultna tigrinnor,
till anfall, med kattlika språng!

“Där skriker en gammal grefvinna,
där vrålar en nådig baron;
i dag skola alla försvinna
som tjänat vid konungens tron.

“Ja låt dessa ädlingar gråta,
men aldrig så slippa de loss;
— förlåta — hvem säger förlåta?
När ägde de misskund med oss?

“Jag tror att baronen mår illa,
han bleknar, mot väggen han far,
han såg hur ett hufvud fick trilla,
och hufvudet var af hans far.

“Ha! — prästen, den åldriga prästen,
så stenfylld och lång var din stig,
ja, res till den himmelska fästen,
ty jorden den passar ej dig.

“Låt prästen få läsa sin mässa,
tag sedan hans gyllene skrud,
och sedan vi klyfva hans hjässa,
ty prästen bör vandra till gud.”

De bloddruckne hoparne sticka
och hugga i skälfvande kött,
och gatorna blodströmmar dricka
tills allt lyser flammande rödt.

Så rasar den blodiga fästen
vid dödssång och yxornas gny . . .
Det blod, som var giftigt som pesten,
fick rinna i gatornas dy.

O, petersson!

O pelle, o pelle, din ära är stor
Och mycket du haft i ditt sinne.
Men allt, som du tänkt i ditt tankekontor,
Var smutsigt af smörjan därinne.

O pelle, o pelle, du slocknande ljus,
Som osat i svearnes rike.

Du har väl en själ, som är nog för en lus
Ty sällan man skådat din like.

Men pelle, o pelle, det går icke väl
Med dig, som justitieminister.
Ty åt fanders det går med din fattiga själ
Och ständigt du råkar i klister.

O pelle, o pelle, hvad tænkte du på
Når du ville "Figaro" röra.
Du kunde väl tänkt på din framtid ändå
Och ej låta ett skratt dig förgöra.

O petersson, petersson, visste du ej,
Att Jörgen han då skulle rasa,
Och resa åt dig, o du tankens plebej,
En väldig och flammande brasa.

O petersson, petersson, världen är hård
Och ofärd och sorg skall du känna,
Ty löjet har tagit din lefnad i vård
Och du skall i gatlopp få ränna.

O, petersson, petersson, skynda dig bort
Och göm dig för skrattet från gatan.
Ty världen är usel och lifvet är kort
Och snart kanske tager dig satan.

Du ser väl att världen din handling försmått

Och alla dig jämt skola håna.

Men jag har ett rep, som är pråktigt och godt,

Och det skall du gärna få låna.

Du ser väl en vänster till handling försämlig
Och alla dig jämt skola hända
Men jag har ett nytt som är prålligt och god
Och det skall du gärna få hända

Pris 15 öre

